

ШУМАДИНКА,

ЛИСТЪ ЗА

КНЪИЖЕВНОСТЪ, ЗАБАВУ И НОВОСТИ.

Учредникъ и издатель Любомиръ И. Ненадовићъ.

ТЕЧ. V. Овај листъ излази у Вторникъ и Четвртакъ на по табака, а у Суботу на табаку. Цѣна му е за три мѣс. 5, а за пола годише 10. цвалц. За огласе плаћа се одъ врте 5 крајц. за трипутъ. № 43.

ЦРНИЙ ПРОСИЯНЪ.

(продужено.)

Првый поводъ мораде дакле произићи одъ Елене, којой отаць ништа немогаше одбити. Богъ зна, далъ е госпожа Маркиза оставила штогодъ што не покушала. Она е сва средства употребила, да бы обманула Елену и нѣкой нѣжну наклоность спрямъ Алфреда Лефевр-а де Вале умили. Али у овой ствари осташе іой осуећена сва упиняна као и поменута покушавана. Ма како да се Алфредъ фалио предъ Еленомъ сыйношчу нѣговогъ оштроумногъ избора у одеу, опять зато никадъ небыаше удостоивъ нѣногъ погледа.

Безпристрастанъ сматратель тешко да бы се томе дивіо. Девойке разумно чувствуе презиру доиста утѣнуте съ уквоченомъ косомъ у свой накіть тако рећи ушивене велике дечакѣ, одъ коя еданъ быаше и Алфредъ Лефевръ де Вале. Само Маркиза у свему осталомъ жена особитогъ вкуса, быаше слепа у смотреію свогъ наслѣдника.

Равнодушность Елене нечиняше іой се да е природна. Она пређе све основе на кое е могла подозревати, и доведши у сагласіе свое искусство као жена, са своіомъ гордосчу као мати, дође по свомъ мнѣнію на нелажно заключеніе: Ко могъ Алфреда презире, мора да другогъ любя. Садъ е она овога другогъ тражила, бацаюћи на све стране свой погледъ, кои е извѣститъ быо читати кнѣгу света.

Она испытываше безпристрастно своя учинѣна по-смастрана, и не бацала на Ксавіе-а другіе свой вребаюћій погледъ него на остале. То небыаше лакъ посао. Може се помислити, да е господичне приходъ одъ 500.000 франака примаію велику множину просіюца. Али шта е стало до множине? Између своіо супарника изнађе Маркиза несумњиво опять оногъ, кои е Елену любіо само нѣ ради, а не ради нѣногъ наслѣдія. У исто време дозна она съ математичномъ известносчу, да и она нѣга любя.

То быаше Ксавіе Она еднako повраћаше се на Ксавіе-а као што се рачунія, кои е пробу учинію у

сумнителномъ сабираню и нашао га да е добро, повраћа на свое цифре. Ксавіе, кои е текъ изъ школе изнашо, кои е по два месеца носіо альіне едне исте! Ксавіе ништа неизражаваюћій стидливый плавша, кога далеко превазилашаше господинъ Алфредъ Лефевръ де Вале. То быаше не само страшно него и срамно.

Отдада отвори Маркиза неприятельства. Нѣно створенъ Каралъ буде изасланъ одъ нѣ као предстража и добые точанъ налогъ, да одъ Ксавіе-а направи неваляца, или у случаю нужде, и нешто горе.

IV.

Кадъ Маркиза дође на балъ, разгледя брзо по сви-ма салама, и не пропусти нѣданъ бупакъ. Карала небыаше ту. Лакій облачакъ превуче се преко нѣнога чела.

„Да не тай свое ланце решитело разкинуо?“ упыта она сама себе.

Господинъ одъ Рембри, кои се кодъ прозора разговараше са Ксавіе-омъ, пође къ своіой супруги на сусреть и поклони іой се.

„Мы быасмо неспокойни збогъ Васъ, госпожа“ рече онъ.

Ове речи сдржавау у себи пытаиъ.

Пре негъ е Креолка одговорила, окрене се она съ колико е могла дражестнімъ осмеіомъ Ксавіе-у, кои праћаше Маркиза.

„Вы сте врло добри, господине,“ рече она потомъ свомъ супругу. „Вы ме опоминѣте, да морамъ нашой драгой Елене захвалити, коя е ямачто заступила мое место.“

„Моя е кнѣ овде, госпо. Нетреба да іой захвалюсте. Я се надамъ, да Бамъ не што зло было.“

„Я сама се заборавила на вечерной молитви“, одговори Креолка, гледаюћи мирно у озбилъно лице свогъ супруга.

Овај се горко осмене, поклони се іоштъ еданпутъ, и уступи свое место господину Алфреду Лефевру де Вале, кои е дошао быо да свою матеръ поздравя.

Међутимъ е Ксавіе Елену позвао на игру.

„Ниси ли господина одъ Карала видіо, Алфреде?“ упыта Маркиза.

„Мое ми чести, милостива мамице, я слабо маримъ за господина одъ Карала,“ одговори господинъ Алфредъ Лефевръ де Вале. Я себи ласкамъ, да бѣте наѣи, да є мой прслукъ по вкусу“

„Заиста“ проумла Маркиза разсеяно.

„Тако ми мое чести, Вы башъ мене и неслушате!“ викне Алфредъ Лефевръ де Вале. „То є чудновато.“

„Алфреде“, рече госпоя одъ Рембри „я бы рада была да говоримъ съ господиномъ одъ Карала. Учини ми по вольи и пошльи ми га“.

„То є чудновато“, одговори господинъ Алфредъ де Вале, „тако ми чести!“

Онъ прође крозь све сале, али нигди ненађе господина одъ Карала.

„Ћаво га знао, шта є моя мати увртила себи у главу“, мишляше онъ. „Оћу да идемъ да єдну партію изиграмъ.“

Игра се продужаваше. Елена и Ксавіе колико є могуће далъ удалили су се одъ госпое одъ Рембри, и разговарали су се ничимъ другимъ неузнемирени, но пазливощу на фигуре у игри. Елена рече Ксавіеу, дођите вечерасъ; ал нити она нити онъ спомену што годъ о томе; Елена збогъ стидливости а Ксавіе збогъ боязливости. Њіова забава быаше єданъ одъ оны тайне пуны разговора, кои, кадъ бы се узели по речма, чинили бы се да ништа незначе и да бы имъ се могли смеяти, но у којима опетъ свака речъ ама свое тайно значењъ, свакій гласакъ свою дражестъ, свако ћутанъ свою тиху срећу.

Усхићује, плѣнѣе є ово продужено саобштванъ симпатичны мислїи два узаймно любећа се срца, кое има у обичномъ езикѣ, обичанъ, простъ и мало нѣжанъ смисао. Овде се граматика меня; осмей позаймлюе речма нѣіову важность и одузима имъ равнодушню значењъ; єданъ погледъ помеша страсть и усрдность у обичанъ говоръ, — и любовь има, тако рећи, свой особитый езикъ. Но овај особитый езикъ не да се научити; мы га заборавимо истогъ дана како престанемо любити, а у старости га више не разумемо. То є езикъ, кои само срце разуме и говори; езикъ, кога таинственно словосочиненіе научимо истымъ погледомъ, кои намъ буди душу;

езикъ, у комъ свака речъ срећу у себи заключава; езикъ найпосле, коимъ многи люди говоре само єданцуть у своемъ животу, а коимъ бы они увекъ радо говорили.

(продужиће се)

ПОДГРЪВЦИ.

Євреи у Енглезкой. У Лондону се наоди печатана књига у три части одъ Мойсея Маголіота подъ насловомъ: Повѣстница Єврея у великой Британїи. Књига та садржи у себи мложану извѣстія о породицама Ротшилда, Монтефіоре, Хершла и други. Сачинитель се є нѣнъ старао да изслѣдованїяма своима докаже то, да су већ у првомъ столѣтїю после Христа Євреи у великой Британїи живили; да, само христїанство да є на томъ острову найпре и найпре одъ крштены Єврея проповедано было.

— *Три народна плелена у євєрной Африки.* Ова се три народна племена у главномє између себе раликую у саставу тѣла, у изгледу лица и у бои коже. *Арапинъ* є сувъ витакъ и прилично високъ; нѣгова є кожа скоро мрко-црне боє; лице дугачко и мршававо, очи црне, коса црна, и кудрава, носъ дугачакъ и грбастъ, зуби правилно леци; горня часть главе има на подобіе яста округлу форму, чело узано и покривено. *Кабиль* є маленъ, дежмекастъ и има яке мишице; кожа му є светлія него у Арапина; лице му є округло као яє и пуно; очи и коса или су му црне или мрке боє; носъ затубастъ, предня часть главе округла а стражня наполь изишла, чело шире и више наполь изишло него у Арапина. *Мозавитъ* є среднѣгъ узраста; кожа му є зейтиняве боє, лице округло, носъ прилично великій и меснатъ, коса црна и коврцава, чело узано али наполь изишло, глава му є одъ напредъ до натрагъ као яє округла, са стране и єдне и друге стиснута и знамените теменне висине(?) врло дугуласта.

— *Арапи* су се почели населявати у Африки одъ постанка Исламства, али су се текъ у почетку осмогъ столѣтїя, при нѣіовомъ продираню у Шпанїю, савршено утемелили. *Кабилы*, кои су по свой прилици финскогъ или нумидскогъ порекла, много су раніє дошли у Африку него Арапи. Они скоро съ края на край по планинаам живе, врло су снажни, дрзновени и предузимателни. И данашњи су тамошњи владатели изъ овога племена. *Мозавиты* су такође источногъ порекла; они су се у Африку текъ после одступленя у вери, коимъ се є племе ово одъ остальи Муамеданаца разлучило, населили.

ДОМАЊЕ и СТРАНЕ НОВОСТИ.

СРБИЈА.

☞ У Београду 20. Мај Већ є подоста давно у нашој вароши као врло вероватно поговарано было, да бѣ се нашъ Народный Театеръ можда јошть овога лета задати продужити. Досадашня вероватность данасъ є постала у публики правомъ известношћу. У главной скупштини приложника, која є данасъ у Читалишту држана, изјавіо є Г. Попечитель Правосудїя и Просвещенїя, Стефанъ Марковићъ, као Предсѣдатель Одбора за заданъ театра, како є Одборъ, увидивши да су се нов-

чана средства, којима є онъ одъ скупльни добровольны прилога разполагати могао, готово сасвимъ изцрпїла, већ одъ дуже времена размшлявао, како бы се овоме съ многе стране полезномъ народномъ заведеню помоћи могло. Обратити се съ молбомъ на высокославню земальско Правительство, да бы Оно и ово заведеніе, као єдну струку народногъ изображенїя подїаѣи подпомогло, была є прва мисао Одбора, само што, тежка обстоятелства, која су доскоро тако рећи целу Европу тиштала, нису томе благонаклона была. Чимъ су се

данне і в ова обстојателства на болѣ окренула, ніе пропустио ни Одборъ у ползу народногъ театра кодъ Правительства подѣйствовати, гди є заиства утѣшителногъ одзива нашао. Юште одавно осеѣала се потреба сталнога зданія, гди бы се народна библиотека, музеумъ старина и т. п. цѣлсходно сместити могла, и Попечительство є Просвѣщенія ревностно настоявало, да бы се таково зданіє подигнуло. У суѣдству тога приликомъ представлења учинѣнога о театру Земальскомъ Правительству, покренута є мисао и о библиотекѣ и музеуму, те тако Правительство, исптывавши планъ почетогъ театра, нашло є, да бы се обема овима народнимъ потребама єднимъ путемъ помоћи могло. По предпоменутомъ сирѣчь плану налазе се у зданію театра осимъ мањи неколико соба юште и две велике сале, одъ кои є єдна за кафану а друга за балове наменѣна была, и одъ кои бы приходъ на издржаванѣ театра употреблѣнъ имао быти. Правительство є дакле обеѣало, цело зданіє театра подићи, ако се поменуте строго къ театру принадлежеће собе за потребу Правительства уступиле буду. И како є ово условіє по театеръ тако пробитачно, да се пробитачніє желити неможе: то є Одборъ съ благодарношчу на нѣга пристао, и садъ га скупштини предлагає, да бы, по устроєнію друштва, и она свое саизволенѣ дала. — Дако є себи представити радостна чувствованя, коя су овимъ изявлѣнѣмъ Г. Попечителя у членовима скупштинѣ произведена была; срѣ є садъ свѣкій увидію, да ће нашъ Народный Театеръ поредъ свега тога, што сумлоти о скоромъ нѣговомъ довршенію очаявали, сада зацєло, и то скоримъ временомъ сасвимъ подигнутъ быти. Тога ради и безъ свакога дальгъ саветованя єднодушно заключено є, да се ово предложенѣ не само съ радосчу прима, него и да се Светломе Князу и Правительству одъ стране скупштинѣ найусрдніє благодари. Исто тако изявлѣна є благодарностъ и Одбору театра, а нарочито нѣговомъ Г. Председателю, кои є ову стваръ и покренуо, а после, као членъ правительства и до тако повольногъ рѣшенія довео. — По овоме среѣнномъ обрту ствари, нашъ ће дакле театеръ юште до єсени подѣ кровъ доћи, а съ концемъ лета 1857. год. савршено готовъ быти. Велика хвала главнимъ виновницима, овога полезногъ заведенія; слава се нѣова съ нѣгове позорнице познимъ погонцима представляла!!

ТУРСКА.

Изъ Марселя телеграфираю намъ подѣ 12. Маіомъ слѣдуюће:

Поштанска лаѣа „Таборъ“ стигла є изъ Цариграда у Марсель са вѣстима кое допиру до 3. Мая. По тимъ вѣстима послао є Султанъ аустрійскомъ цару орденъ Медидіє.

Султанъ є послао єдну истражителну комисію у побуйну Сирію; сви тамошњи губернатори добыли су одъ цара аустрійскогъ налоге и заповѣсти.

Изъ Крима ће юшть дальи 17.000 Татарѣ да се иселе у Добручу. Многи одъ нѣи ступає у турску войничку службу; а 9000 радиће на споредномъ дунавскомъ каналу.

Черкеска депутація одпутоваће изъ Цариграда, будући диванъ турскій у слѣдству уговора ларизкогъ неће да призна нѣіову независимостъ. Ова ће депутація отићи у Паризъ да тамо свое молбе поднеє; но сва є прилика да ни тамо успѣти неће.

Изъ Крима являю подѣ 30. Априломъ слѣдуюће:

Руси су светковали єданъ великій празникъ у монастыру Св. Ѡрѣна, на кои су се сви Руси изъ околине стекли.

Маршалъ Пелисіє вратяће се у Француску како бы на крштенію французскогъ царевиѣа у Паризу присутствовао. У Криму има юшть 80.000 момѣа саюзничке войске.

У Цариграду 9. Мая. Аустрійскій интернуциусъ г. Прокеш-Остенъ отишао є на дунавска ушѣа. Рускій статскій савѣтникъ г. Писани учиніо є свое званичне посѣте кодъ высоке Порте — Поглавари грчкѣ и єрменске рає участвовали су у више сѣдница државногъ савѣта. — Сафетъ-Ефенди и Дервишъ-паша одпутовали су на бесарабску границу.

РУСИЯ.

„Шлезисше цайтунгу“ пишу, да ће се царъ рускій 10 дана у Варшавѣ бавити, па по свой привици 21. Мая у Петербургъ повратити. Зато ће време царъ посѣтити изъ Варшавѣ Берлинъ. После одласка цара отићиће князь Горчаковъ у Бечъ да поднесе званично одазвѣтелну исправу свога двора. Князь ће се по повратку своемъ у Варшаву юшть неколико дана тамо бавити, па ће онда са оба своя сына отићи у Петербургъ.

Изъ Берлина пишу подѣ 13. Мзіомъ: „Нѣно велич. удова царица праѣна кралѣмъ прайскимъ и своимъ сыномъ, великимъ княземъ Михаиломъ, стигла є данасъ у 10. минутѣи после 7 сатѣи на штетинскомъ гвозденомъ путу у Берлинъ, и одпутовала є после краткогъ бавлења у Потсдамъ. Кодъ банхова (зданіє, гди се силази и улази у парна кола) дочекали су царицу принцъ Адалбертъ, министерскій президентъ баронъ Мантайфель, ѣнераль кавалѣріє Врангель, градоначалникъ берлинскій ѣнераль-маіоръ Шляхтингъ, президентъ полиціє баронъ Зедлиц-Найкирхъ и многи други выши офицери. У Берлину є заостала само мала часть царичинѣ пратнѣ коя износи 103. лица. Царица є врло слаба и болна изгледала. Да бы се свако узнемированѣ, и досада избегла забранѣно є было публики да се приближи царскимъ колима. У колима са царцомъ седила є грофица Тифенхаузенъ и бароница Фредериксъ. На челу царичинѣ пратнѣ стаяо є главный дворскій маршалъ грофъ Шуваловъ и ѣнераль кавалѣріє грофъ Апраксинъ, а исто су тако были у свитѣ и дворскій лѣкаръ г. Карель, рускій посланикъ баронъ Будбергъ и царско-рускій войничкій пуномоћникъ ѣнераль грофъ Бенкендорфъ. Великій князь Михаилъ има у своіой свитѣ ѣнераль-абуванта Философова, ѣнераль-маіора Валамова и младога княза Гагарина.

НЕАПОЛЬСКА.

Говорило се и писало, да ће Француска и Аустрія послати неапольскомъ правительству озбильне ноте и опомене. Но садъ се дознає, да нити Француска нити пакъ Аустрія то намѣраваю. Ове две силѣ ограничаваю

на то, да поднесу неапольскомъ правительству полу-званичне пріятельске савѣте и опомене, како бы се оно склонило, учинити неке измѣне и ублажаваня у системи свое унутрашнѣ политике.

Но будући да при системи владаня, коя данасъ постои у Француской и Аустрији, ове опомене и пріятельски савѣти неће имати значай политичанъ, то ће по свой прилика Неапольска влада склонити се, да той опоменѣ слѣдуе.

Едино пакъ, чему се Неапольска изъ петны жила противи, естъ мешанѣ Енглеске и Сардиніе. У смотрењу Енглеске вели сирѣчь неапольско правительство, да оно њо неможе никако више сматрати за пріятельску силу. Што се пакъ Сардиніе тиче, то вели неапольскій краљ, да онъ притяжава већій дѣо италеске земљѣ и њвогъ жительствова, него Викторъ Емануилъ (краљ сардинскій), и да зато онъ — краљ неапольскій — има веће право на заступанѣ и представљанѣ Италије, него Сардиніа. И по томе ће неапольско правительство свако мешанѣ Енглеске и Сардиніе најрѣшителније одбити.

ПОДУНАВСКА КНЯЖЕСТВА

„Конституціонель“ доноси намъ слѣдуюћу телеграфску депешу изъ Яша одъ 12. Мая.

„Данасъ е диванъ пре заключеня сѣднице едногласно вотирао, да се поднесе князу една адреса, у којој ће се изразити желя о сѣдиненю оба княжества. Гласъ о овомъ заключеню разнео се свудъ за најкраће време, и ако е обрадовао жительство Яша.“

„Обсерверъ“ явля, да е наименованъ одвоеныи одборъ за расправу пытаня о подунавскимъ княжествама, кои е одборъ изъ слѣдуюћи лица састављени: за Француску г. Талфранъ, за Аустрију г. Колеръ, за Русію генералъ Беласонъ а за Енглеску сирѣчь Ханри Бульверъ.

Судбина подунавски княжества рѣшиће се по томе за кратко време.

ПРОТОКОЛИ КОНФЕРЕНЦІА.

(продужено)

Грофъ Буолъ изъяви свою радость што су правительства француско и енглеско готова да што пре учине ти край заузимаю Грчке. Аустрија, вели, има најискреніе желѣ ради благостаня тога краљвства. Нѣой при томе тако исто, као и Француской, стало е за тимъ, да све државе у Европи подъ заштитомъ явного права буду политички независне, и да што већма напредую.

Онъ несумня, да се едно одъ највешественіи условія за такво желаемо станѣ састон у мудроси законодавства, кое има бити тако, да предупреди или казни иступленя печтанѣ, коя грофъ Валевскій, говорећи о суебной држави, съ пуниимъ правомъ куди, и кои се уклоненѣ има сматрати као потреба Европе. Онъ се нада да ће у свима државама на тврдој земљи, гди печатня спрема такве исте опасности, правительства бити у станю држати е у надлежнимъ границама, те тако осигурати миръ одъ новы међународны заплетѣ.

Што се тиче начела морскога права, коя грофъ Валевскій предлагае, грофъ Буолъ вели, да цени њвогъ духъ

и важность њвогъ, но нема настављеня да може о тако важномъ предмету казати свое мыслѣннѣ, и тако се за сада мора ограничити на то да яви конгресу, да е готовъ искати одъ свога суверена заповѣсти.

Но съ тимъ ће се онда свршити њгогъ задатакъ. Онъ се доиста неможе занимати унутрашнимъ станѣмъ држава, кое на конгресу нису заступљене. Пуномоћницама не наложено никакво друго посланство, него само источнымъ пытанѣмъ занимати се, нити су они сазвани, да независнымъ суверенима изъявлюю желѣ о унутрашнимъ устроеню њвогъ држава. То потврђую пуномоћия, коя се налазе међу актама конгреса. У настављеніама аустријски пуномоћника наравно е точно назначено повѣрено имъ посланство, и тако имъ небы допуститено было участвовати у испытываню, кое она нису предвидѣла.

Изъ исты узрока мысли грофъ Буолъ, да се мора држати одъ пристанка, на оно што првый пуномоћникъ енглескій предлагае да се испыта, и дати изъясненя о траяню заузимања црквене државе чрезъ аустријску войску, премда се сасвимъ слаже са речма грофа Валевскогъ у томе погледу.

Грофъ Валевскій примѣти, да не разговоръ о томе, да се учине заключеня, или обвезательства предузму односно на унутрашнѣ послове правительства, заступљены на конгресу или незаступљены. Юшть манѣ е пакъ разговоръ о непосредномъ мешаню у те послове. Иде се само на то, да се посао мира утврди и доврши, озбиљно юшть напредъ промиславши о новымъ заплетима кои бы могли произићи или изъ продужены страны заузимања, коя нису ни на кое известно време ограничена, и коя се никако не даду оправдати или изъ безвремение и непотитичне системе строгости, или најпосле изъ самовольства, кое е противно међународнымъ дужностима и опасно за миръ.

Баронъ Хибнеръ одговори, да пуномоћници нису опуномоћени, ни да даду какво уверенѣ, ни да изъяве каккву желю. Сманљиванѣ войске аустријске у областима показуе међутимъ довольно, да е царскій кабинетъ намѣранъ повући войску свою одма, чимъ се такавъ поступанѣ узсматра за благовременѣ.

Баронъ Мантайфель изъясни се, да онъ довольно познае намере краля, свога высокогъ суверена, да може безъ оклеваня казати свое мысленѣ о пытаньяма, коя су конгресу предложена, премда нема у томе погледу никаквы настављеня.

Што се тиче начела морскога права — рече далѣ првый пуномоћникъ прайскій — на коя се конгресъ позыва да пристане, Прайска ий е увекъ исповедала и единако се трудила израдяти, да се она признаду. Онъ сматра да е опуномоћенѣ участвовати у подписываню свакога акта, кои смера на приманѣ поменути начела у явно право Европе. Онъ е уверенъ да њгогъ суверенѣ неће одрећи свое саизволенѣ на уговоръ кои пуномоћници у томе смислу заключе.

Баронъ Мантайфель признае далѣ, да су врло важна и друга пытаня, коя су испытывана, али примѣнава да се ѣутанѣмъ прешла една стваръ, коя е врло важна

како за његовъ дворъ, тако и за Европу, а то е садашњъ станъ Невшатла.

То княжество, вели, можда е едина точка у Европи, гди противно уговорима и ономе, што су све велике силе формално признале, влада бунтовна сила, која непочитуе права суверенова. Онъ захтева да се тай предметъ такође прими међу питања, која се имаю рѣшити.

Даль рече баронъ Мантайфель, да краљу, његовome суверену, яко на срцу лежи благо краљства Грчке, и да одъ срца жели, да се уклоне узроцы, кои су причинили неправилно станъ стварій средствомъ бавлена стране войске; но онъ допушта, да бы было цѣлосходно, испитати догађањ, кои су у станю ту стварь разяснити онако као што е.

Што се тиче корака, кои бы се односно на станъ стварій у краљству обадве Сициліе сматрали као полезни, баронъ Мантайфель примѣти; да бы таквы корацы скопчани были са различитымъ неприликама. Онъ вели, да бы добро было запытати се: да ли савѣти као што су предложени, неће у земљи побудити духъ противлена и превратнога кретаня у место да одговори идема, кое бы се зацело съ добромъ намѣромъ и радо извршили?

Онъ даль мисли да онъ неће испитивати садашњъ станъ стварій у црквеной држави, него се ограничава само на то, да изяви желю, да бы се влада поставила у одношае такве, како да унапредакъ буде излишно заузимати землю страномъ войскомъ.

Баронъ Мантайфель наипосле изясни се, да прайско правительство сасвимъ признае несрећанъ утицай печатњ, која подкошава свакиъ правилный поредакъ, а тако и утицай опасности, кое она распространява, проповедаюћи убійство владоца и буну. Онъ примѣти, да ће Прайска съ драге вољь участвовати при испитиваню мѣра за уклоненъ такве радњ.

Грофъ Кавуръ никако неодриче ни едномъ пуномоћнику право неучаствовати у испитиваню, кое у његовымъ наставленьима не предвиђено, али онъ сматра да е одвећ важно, да се у протоколу потврди мышленъ, кое су неке силе изјавиле о заузиманю црквене држане. Заузимањ црквене државе чрезъ аустрійску войску, вели, како кои данъ све више узима на себе значај трајоућегъ заузимања. Оно трае већ седамъ година, а јошть нема никаквогъ знака да ће оно пре или после престати. Узрока, кои томе повода даю, јошть не поправило. Да е тако, доказуе се тимъ, што Аустрія сматра за нужно съ највећомъ строгосћу одржати обсадно станъ у Болонњи, премда томе станю има толико исто година, колико и самое заузимањ аустрійскомъ. Бавленъ аустрійске войске у областима и у войводству Парми нарушава равновѣсје силе у Италији, и дѣйствителна е опасностъ за Сардинию. Зато, вели, пуномоћници сардински мысле, да вая обратити пажню Европе на тако неправилно станъ, као што е станъ, кое слѣдуе изъ неограниченогъ заузимања велике части Италије чрезъ аустрійску войску.

Што се тиче неапольскогъ питања, грофъ Кавуръ е сасвимъ мишленя, кога су и грофови Валевскій и Кла-

рендонъ. Онъ мисли да е одвећ важно удѣйствовати умѣреню систему, која ће, ублажаваюћи страсти, олакшати правилный ходъ стварій по остальмъ државама полуострова.

Баронъ Хибнеръ примѣти, да е првый сардинскій пуномоћникъ говорио само о аустрійскомъ заузиманю, а французско е прећутао, премда су се обадва заузећа догодила у исто време и за исту цѣль. Заключенъ, изведено изъ трајна обсадногъ станя у Болонњи, неможе обстати. Башъ то, што е у той вароши, јошть нужно станъ изузетно, какво е јошть одавно престало у Риму и Анкони, знакъ е, да расположенъ жителя у обадва последня места већма задовољава, него у Болонњи. Црквена држава у осталоме не едина у Италији, која е заузета страномъ войскомъ. Обштине Ментона и Рокабруна, кое принадлеже княжеству Монаку, заузима Сардинія 8 година. Едина е разлика само то, што е Аустријанце и Французе господарь земљъ звао самъ, а Сардиняни су противъ желъ княза монакскогъ заузели му землю, и остали у њой поредъ свега што е онъ противъ тога протестирао.

Грофъ Кавуръ одговори, да жели тако исто и французско као и аустрійско заузимањ да престане. Но онъ неможе несматрати, да е аустрійско заузимањ много опасније за независне државе италянске. Малењый корпусъ войске французске, кои се налази у великой дальни одъ Француске, ни за кога не е опасанъ. Напротивъ тога врло узнемирава, што се Аустрија, ослањаюћи се на Ферару и Пиаченчу, која утврђена она повећава противно духу бечки уговора, премда не и слову његовомъ, распространява на ядранскомъ мору до Анконе.

Што се тиче Монака, грофъ Кавуръ изясни се, да е Сардинія готова повући посаду свою одъ 50 момака изъ Ментоне, ако се князь монакскій налази у станю, вратити се у землю, а да се неизложи највећимъ опасностима. Притоме онъ невѣруе, да се Сардинији може пребацити, да е намѣраваюћи заузети ту државу, учинила да падне стара влада, ербо князь не быо у станю одржати свой ауторитетъ ни у вароши Монаку, кою е Сардинія 1848. год. у слѣдству уговора заузела.

Баронъ Бруновъ сматра, да е дужанъ обратити пажню на особиту прилику ту, што се заузеће Грчке чрезъ союзнике догодило за време рата, и што е садъ по срећномъ повратку одношае између три заклаваюће е силе дошло време, да се уговоре средства за повратакъ оногъ станя, кое се са обштимъ интересима слаже. Онъ увѣрва, да су руски пуномоћници задовољно саслушали изјавлене намѣре Француске и Енглеске, и да ће то одма явитя своме правительству. Русія ће за цѣли конзервативне и съ намѣромъ томъ, да се побольша станъ Грчке, съ драге вољь участвовати у свакој мѣри, сходной цѣли, која се имала у виду кадъ е оснивано елиинско краљство.

Пуномоћници руски јошть примѣте, да ће одъ свога двора искати заповѣсти односно на предлоге о морскомъ праву.

Грофъ Валевскій честита себи, што е пуномоћнике побудио да кажу, шта кои мисли о питањима, која су узета у рѣшаванъ. Онъ мысли, да бы се можда съ ползомъ и на савршеный начинъ могли изяснити неки и неки

предмети, кои су на себе пажню конгреса обратили; али и овако, вели, промѣна идеја нѣ безъ користи, ербо по нѣговомъ мишленю отуда слѣдуе:

- 1) Да е свакій увѣренъ да е нужно зрело промислити о поболшаню стаян Грчке, и да су три закланяюће е силе признале важность, у томе погледу међу собомъ споразумети се;
- 2) Да су пуномоћници аустрійски пристали на жель, изьявлѣне французскимъ пуномоћникомъ, да се войске французска и аустрійска повуку изъ дривене државе одна, чимъ то може быти безъ штете за миръ земальскій и за сигурность св. столице;
- 3) Да више пуномоћника нису одрекли дѣйство, кое чине мере блакости, кадъ бы ий правительства италянскога полуострова, а особито правительство оба две Сициліе, сходно употребила:

4) Да сви пуномоћници па и сами они, кои су мислили да иймъ валя одржати начело слободне печанѣ, нису оклевали велегласно осудити иступленя, коя безъ казни чине белгійски листови признаюћи, да е нужно предупредити дѣйствителна зла, коя произлазе изъ необуздане разпуштѣности съ коіомъ се тако велико злоупотреблѣнѣ у Белгіи упражнява;

5) Да наипосле то, што су сви пуномоћници примили идеу ту, да своя дѣла заврше изясненѣмъ начела у стварма морскога права, дае пуно право наданю, да ће они у идућой сѣдниці добыти свакій одъ свогъ правительства пуномоћства таква, да могу пристати на актъ, кои ће, усавршујући дѣло паризкога конгреса, удѣйствовати напредакъ достоаянъ нашего века.
(Долазе подписи.)

О Г Л А С И

(2—3) Една кућа и една меана обе одъ дрвеногъ матеріала принадлежеће маси поч. Ђуре Ракића изъ обо-странске Митровице, и една до друге на едномѣ плацу лежеће, кои се са лица чаршиє изъ 7. фатій и 2 шуха ширине, а къ Сави између сокака 10 и по фатій дужине састои уедно са истимъ плацемъ прецѣнѣне у 3360 гроша чаркао и една башта истой маси принадлежећа и у полю недалеко одъ вароши Митровице постобѣа, коя се изъ 18 фатій ширине и 11 фат. дужине састои, и коя е у 100 гр. чарш. ошачована, имаю се по рѣшеню Суда овоокружн. одъ 30. Марта тек. год. № 4667. у ползу масе средствомъ явне, тридневно држати се имаюће лицитаціє на лицу места, сирѣчь у Митровици 5. 6. и 7. дана наступаюћегъ месеца Юнія тек. г. продавати, и трећій и последній данъ лицитаціє, после подне у 4 сага по европейски, ономѣ уступити, кои за иста добра найвећу цѣну дати обећа и готове новце одна положи.

Продаю изчислѣны масалны добара дакле као и дане држати се имаюће лицитаціє настоєщимъ Началничество Окр. Шабачк. обзнаное свима, жителяма отечества нашегъ, съ тимъ да бы се свакій онай, кои волю има иста добра купити, у гореназначене дане у Митровици нашао, и при лицитаціи присуствовао.
№ 2860. Издаю одъ стране Началнич. Окр. Шабачк. 11. Мая 1856. у Шабцу.

(1—3) Подписаный узи ма честь объявити почитаемой публици: да самъ отворио кафану и башту кодъ Лазе М. Белогъ са разнимъ добримъ пиѣемъ, костюмъ и квартирима, а и добромъ шталомъ за конѣ. Овимъ позивамъ и препоручуемъ се како овдашнимъ тако и странимъ гг. трговцима кои путую. Молећи за млогобройну посѣту обећавамъ се да ће гг. гости на свако нѣово задовольство послужени быти.
У Шабцу 15. Мая 1856.
Димитриє Копуновиѣ.
угоститель

(1—3) Я подписаный іошъ у 1850. год. имаю самъ парницу съ отцемъ моимъ Атанацкомъ Баштованциомъ овдашнимъ, збогъ наслѣдногъ иманя и ово самъ имаѣ подъ собствено ми рукованѣ узео; но почемъ помеђу мномъ и отцемъ ми Атанацкомъ Петровиѣмъ садъ еданъ новъ уговоръ постон, кои е уговоръ и Славный овоокружны Судъ подъ 10. Мая т. г. №4435. утврдю, коимъ самъ я отцу момъ Атанацку приходъ одъ старе баште, воћнякъ у Борку, виноградъ у вучачкомъ потоку, кућу постоећу у

Бзавской мали и шесть дана ораће землѣ више старе баште, само тако на уживанѣ до смрти уступю, да онъ одъ речены добара живи, а да нѣ правый господарь одъ нѣн, нити да ий коме у залогу дати или продати може: то изъ наведеногъ узрока овимъ се явнимъ путемъ, свакій онай, коя бы съ моимъ отцемъ Атанацкомъ Петровиѣмъ буди у каква сношеня ступаю, внимателнимъ чини и опоминѣ, да онъ реченомъ Атанацку на емство горенчислѣны добара никаковый заемъ дати неупушти се, а млого манѣ да бы смею речена добра за новце купити ерь кои то учини, нека самъ себи отудъ проистекшу штету припише.
У Смедереву 18. Мая 1856.
Живота Атанацковиѣ.
трговаць.

Подписаный продаемъ изъ слободне руке, мой плаць съ кућомъ, кои има скоро 6. фатій ширине и 18. дужине, и кои лежи између г. Томе Стояновиѣа шнайдера и Дра Анѣлковиѣа. Ко има волю купити га, нека се изволи явити.
У Београду 10. Мая 1859.
(3—3) Митарь Обрадовиѣ.
Магазациа на Сави

Збогъ ономадашнѣгъ празника Шумадинка юче нѣ могла изићи; а збогъ сутрашнѣгъ празника, данашнѣмъ брою придать е додатакъ. Идућій брой на читавомъ табаку изићи ће у Суботу.
Учреднич.